

Олімпійський спорт України багато років був складовою частиною олімпійського руху колишнього СРСР. А з 1992 року українські спортсмени виступали у складі Об'єднаної команди співдружності незалежних держав.

У 1994 році команда України вперше виступала на зимових олімпійських іграх у Ліллекхаммері. За 1996 – 2004 роки спортсмени України здобули на Іграх Олімпіад 74 медалі різного гатунку, з яких 26 – золоті.

На жаль, на ХХІ зимових Олімпійських іграх наші спортсмени не здобули жодної медалі. Сподіваємося, що нинішня політика України буде спрямована на розвиток олімпійського спорту і наступна Олімпіада для українських спортсменів буде більш результативною. Адже не дарма вперше в історії українського олімпійського руху в нашої команди з'явився талісман. Честь бути символом-охоронцем отримала пара симпатичних лелечень. Відтепер наші спортсмени будуть під пильним наглядом цих мудрих птахів, які є особливим символом в українській культурі, бо за давнім повір'ям лелека приносить щастя. Хай щастить нашим спортсменам на Олімпійських іграх!

Список літератури

1. Енциклопедія олімпійського спорту України / За ред. В. М. Платонова та І. Р. Мацишина. – К. : Олімпійська література, 2005. – 463 с.
2. Твій перший олімпійський путівник / За заг. ред. М. М. Булатової – Видання 2-ге, доп. – К. : Олімпійська література, 2007. – 104 с.
3. Про затвердження Концепції з формування позитивної мотивації на здоровий спосіб життя у дітей та молоді. – Наказ Міністерства освіти і науки України від 21 липня 2004 року № 605.

Актуальні проблеми фізичного виховання в українській пресі 20-х років ХХ ст.

О.В. Яцун, ст. гр. ФК 08-2, Р.Л. Дейкун, викл.
Кіровоградський національний технічний університет

З історичної точки зору стан системи фізичного виховання обумовлюється економічними, політичними, соціальними, культурними чинниками, а також ефективністю поставлених завдань, організаційних форм, змісту та педагогічних умов, які забезпечують якісне її функціонування.

Щоб зрозуміти усю повноту галузі фізичного виховання, потрібно вийти за рамки розуміння зв'язку фізичного виховання з навкологалузовими питаннями, тобто зі всім тим, що на нього впливає, доповнює, окреслює напрямки діяльності тощо.

Ми розглянемо, як на сторінках української преси 20-х років ХХ сторіччя аналізувалися питання фізичного виховання та вказувалось на їхню суть та значимість.

Метою роботи є ретроспективний аналіз становлення і розвитку молоді спортивної періодики України в 20-х роках ХХ сторіччя та аналіз на її шпальтах питань із фізичного виховання та спорту.

У літературі середини 20-х років переважали праці з описом рухливих ігор та інших видів фізичних вправ. Це були, як правило, невеликі за обсягом і форматом

видання, які однак користувалися неабиякою популярністю, оскільки масових видань такого типу потребували у той час самодіяльні гуртки фізкультури, інструктори та вчителі. З цього приводу варто відзначити одеське видання, яке підготував етнограф Ф.Вовк "Гра. Пісні та ігри для дітей дошкільного віку" (1922); праці харківських дослідників В.Бляха і М.Голобородька "Игры в мяч" (1924); В.Тараскіна "Подвижные игры для взрослых" (1925); Ю.Карпинського "Систематичний збірник масових гімнастичних вправ без приладів" (1928) та одну із перших теоретико-методичних праць М.Голобородька "Подвижные игры: Краткое теоретическое и практическое руководство для инструкторов физической культуры" (1927).[3]

Окрім збірників з описами рухливих ігор, починають з'являтися також правила змагань з ігрових видів спорту, що істотно вплинуло на популяризацію, географію поширення спортивних занять та збільшило кількість їх прихильників. Серед перших видань були правила з гандболу (Херсон, 1925), футболу (Харків, 1926), хокею (Харків, 1926), водного поло (Харків, 1927) тощо [1].

Роль і значення фізичного виховання в 1917-1930 роки висвітлювалося на сторінках журналів "Новая школа" (1918-1919), "Педагогическая мысль" (1918-1924), "Шлях освіти", "Радянська освіта", "Учитель". У цих журналах розкривалися не лише досвід роботи, але й різні аспекти фізичного виховання молоді. З метою пропаганди та роз'яснення декретів партії, уряду про школи і вищі навчальні заклади, висвітлення питань нової педагогіки і розвитку освіти з'явився в 1917 році "Журнал Министерства народного образования" (з 1918 року він виходить під назвою "Народное просвещение"), що став суспільно-політичним, педагогічним і науковим органом.[4]

В Україні видавалися інші фізкультурні журнали зокрема "Красный спорт" (у Харкові), де розглядалися питання військового спорту, "Катеринославский спорт" (орган Катеринославського спорттовариства), "Динамо" (орган Всеукраїнської ради правління Харківського товариства "Динамо"), "Журнал спорту і Всеобучу" (орган ЧОП і РФК м. Полтави) та ін. Однак випуск цих журналів носив нерегулярний характер, часто вони виходили у вигляді спецвипусків, додатків, бюлетенів, але, не зважаючи на це, вони відігравали позитивну роль у розвитку фізкультури і спорту в Україні [2].

Спортивна тематика поступово посідала місце на сторінках центральних, обласних і місцевих газет. Якщо в перші роки радянської влади були поодинокі замітки, то надалі на газетних шпальтах виділялися окремі відділи і рубрики. Так, 4 листопада 1924 року на засіданні малої Президії ВУЦВК було ухвалено відвести особливу рубрику в часописі "Селянська правда" з питань фізкультури на селі [5].

З метою достовірності висвітлення спортивних питань 4 листопада 1925 року ВУЦВК та РНК ухвалили: усі матеріали з питань фізичної культури, що йдуть до друку, мають бути попередньо погоджені з місцевими РФК.

Про це наголошувалося також і в листі голови ВРФК А.І.Буценка від 9 березня 1928 року з проханням, щоб література з фізкультури, що поступає до друку, була погоджена із ВРФК [6].

З 1930 року починають виходити спеціальні фізкультурні газети. Харківська міськрада фізкультури випускає газету "Готовий до праці та оборони", київська – "Фізична культура", дніпропетровська – "Фізкультурник Дніпропетровщини", одеська – "Фізкультурник-ударник", кіровоградська – "За фізичну культуру", херсонська – "Рупор фізкультурника", запорізька – "Фізкультурник Запоріжжя" та ін. Також випускаються фізкультурні газети на заводах, зокрема "Паровозник" (у Харкові), "Ленкузня" (у Києві), "Січневий" (в Одесі) та ін.

Порівняно з 1926 роком у 1930 році кількість назв книг зросла в 16 разів, а їх обсяги - більше ніж у 20 разів, що свідчило про турботу уряду, науково-педагогічних працівників про покращення фізичного виховання молоді.[7]

Аналіз літератури з проблеми, що досліджується, дозволив констатувати наявність праць, присвячених: розкриттю ролі і значення фізичного виховання у формуванні особистості, а також у підготовці майбутніх спеціалістів; виявленню механізмів формування потреб у людей займатися фізичною культурою і спортом; зазначенню теоретико-методичних засад організації фізичного виховання, спортивного тренування в школах, позашкільних закладах та вищих навчальних закладах. тенденції зростання кількості видань науково-методичної літератури з питань фізичного виховання.

На основі аналізу вищенаведених праць, можна зробити висновок, що вони були актуальними, і метою їх було вирішення певних педагогічних завдань та проблем, а саме: підвищити зацікавленість молоді фізичним вихованням, залучити її до спортивних гуртків, сприяти усвідомленню потреби самовдосконалення тощо.

Список літератури

1. Вацеба О. Зародження та формування науково-методичної думки в галузі теорії і методики спортивних і рухливих ігор в Україні в 20-30 роки XX ст. // Гуманітарний вісник Переяслав-Хмельницького державного педагогічного університету імені Григорія Сковороди: Випуск 3. – Переяслав-Хмельницький, 2002. – С. 193-194.
2. Ландарь А. М. Роль прессы в развитии физкультурного движения на Украине (1922-1941 гг.) // Всеукраинская научная конференция. – Минск, 1971. – С. 49-51.
3. ЦДАВОВУ. – Ф. 1, оп. 2, спр. 1825. Виписи з протоколів засідань Донецької губернської адміністративно-територіальної комісії. – Арк. 6.
4. Комсомолець України. Орган ЦКЛКСМУ та Харківського Окружкому // 1928. – 28 листопада. – С. 6.
5. ЦДАВОВУ. – Ф. 1, оп. 2, спр. 1566. Протоколи засідань Президії ВУЦВК № 43/133 – 53/189. – Арк. 192.
6. ЦДАВОВУ. – Ф. 166, оп. 6, спр. 10875. Матеріали про викладання фізкультури в учбових закладах. Програми, протоколи 1926/30рр. Арк. 47.
7. Блях В. А., Привіс С. Л. Десятиріччя радянської фізкультури на Україні. – К.: Радянське будівництво і право, 1935. – С.92.